Ужас под пирамидите

Неиздавани разкази на Лъвкрафт
и други майстори на ужаса

София, 2019

H. P. Lovecraft and Harry Houdini, *Under the Pyramids* (Imprisoned with the Pharaohs), 1924.
H. P. Lovecraft and Henry S. Whitehead, *The Trap*, 1932.
William Hope Hodgson, *Eloi Eloi Lama Sabachthani*, 1919.
William Hope Hodgson, *The Whistling Room*, 1910.
Charlotte Perkins Gilman, *The Yellow Wallpaper*, 1892.

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Иван Атанасов, подбор и съставителство, 2019
© Огняна Иванова, превод, 2019
© Живко Петров, оформление на корицата, 2019

ISBN 978-619-01-0522-0

Х. Ф. Лъвкрафт, Хари Худини, Хенри С. Уайтхед,
Уилям Х. Ходжсън, Шарлот П. Гилман

УЖАС ПОД ПИРАМИДИТЕ

Неиздавани разкази на Лъвкрафт и други майстори на ужаса

Подбор и съставителство
Иван Атанасов

Превод от английски
Огняна Иванова

ИЗТОК ЗАПАД

Съдържание

Под пирамидите (Затворен с фараоните)
(*Х. Ф. Лъвкрафт и Хари Худини*) 7

Капанът (*Х. Ф. Лъвкрафт и Хенри С. Уайтхед*) 55

Елои, Елои, лама савахтани (*Уилям Х. Ходжсън*) 91

Свирукащата стая (*Уилям Х. Ходжсън*) 119

Жълтите тапети (*Шарлот П. Гилман*) 147

Х. Ф. Лъвкрафт
и Хари Худини

Под пирамидите
(Затворен с фараоните)

I.

Загадките се привличат взаимно. Откакто името ми стана известно* като име на илюзионист, изпълняващ необясними номера, аз попаднах на необикновени разкази и събития, а това, че те ме привличаха, накара хората да го отдават на личните ми интереси и занима-

---

* Хари Худини (1874–1926) е знаменит американски илюзионист от унгарски произход. [Всички бележки, без изрично упоменатите, са на преводача.]

ния. Имаше тривиални и несъстоятелни неща, други бяха дълбоко драматични и ангажиращи; някои водеха до странни и опасни преживявания, а заради други се заемах с научни и исторически изследвания. Много от споменатото вече споделих и ще продължа да споделям безусловно, но има една история, за която говоря с голямо нежелание и я разказвам тук само след поредица необорими доводи, изложени от издателите на настоящето списание, получили неясни сведения за нея от членове на моето семейство.

Споменатата пазена от чужди очи тема се отнася до посещението ми в Египет преди четиринайсет години като обикновен пътешественик и досега я избягвах по няколко причини. От една страна, не съм склонен да проучвам определени безспорно съществуващи факти и зависимости, очевидно неизвестни на тълпящите се около пирамидите несметен брой туристи, и явно старателно скривани от властите в Кайро, които положително имат поне малка представа за тях. От друга страна, не ми е приятно да разказвам преживяване, в което развинтеното ми въображение може да е играло особено голяма роля. Онова, което видях или си мисля, че видях, със сигурност не се е случило, а трябва да се разглежда като резултат от наскоро четените от мен трудове по египтология и от последвалите размишления по въпроса, подсказани ми от околния пейзаж. Тези стимули, плод на моята фантазия, засилени от възбудата, че ставам свиде-

тел на действително събитие, самото то достатъчно разтърсващо, несъмнено станаха причина да нарасне ужасът в онази нелепа нощ отпреди толкова много време.

През януари 1910 г. приключих един професионален ангажимент в Англия и подписах договор за гастрол в австралийски театри. Понеже за пътуването ми беше дадено разточително много време, реших да се възползвам максимално и да предприема пътешествие до мястото, към което имам най-голям интерес, така че след приятно плаване покрай Континента аз и съпругата ми се качихме в Марсилия на парахода „Малуа“ на компания „Полуострови и Ориент“, тръгнал за Порт Саид. От тази точка възнамерявах да се отправя към главните исторически забележителности на Долен Египет, преди окончателно да отпътувам за Австралия.

Пътуването беше интересно и разнообразено от множество забавни случки, каквито може да преживее и един маг извън заниманията си. За да прекараме необезпокоявани времето си, възнамерявах да остана инкогнито, но бях подтикнат да се разкрия от свой другар по илюзионистка съдба, чието страстно желание да смайва пасажерите с елементарни фокуси ме предизвика да удвоя и надмина номерата му по начин, който напълно разбули тайната около моята самоличност. Споменавам това заради крайния резултат – резултат, който трябваше да предвидя, преди да сваля маската си пред туристите от парахода, малко преди да плъзнат по Долината на

Нил. Последствието беше, че където и да отидех оттогава нататък, тръбяха кой съм, а това лиши мен и съпругата ми от спокойното състояние на невидими, към което се стремяхме. Пътувах, за да видя любопитни неща, а често самия мен ме разглеждаха като някаква рядкост.

Отивахме в Египет в търсене на живописното и впечатляващото със своята мистика, ала когато параходът стигна в Порт Саид и всички пасажери се качиха в малки лодки, не видяхме кой знае какво. Ниските пясъчни дюни, подмятаните от вълни шамандури в плитчините и досадно европейското наглед градче, в което нямаше нищо интересно, освен паметник на великия Дьо Лесепс*, ни накараха да потърсим нещо, с което нямаше да си губим времето. Поговорихме си по въпроса и решихме веднага да отидем в Кайро при пирамидите, а по-късно да заминем за Александрия, да разгледаме каквито грърко-римски забележителности предлага старата столица и после да вземем парахода оттам.

Пътуването с железница беше поносимо и отне само четири часа и половина. Видяхме голяма част от Суецкия канал, защото се движехме покрай него чак до Исмаилия, а после получихме известна представа за стария Египет от възстановения сладководен канал на Средното царство. Най-накрая видяхме и Кайро, просветващо

* Френски дипломат (1805–1894), на когото се дължи прокарването на Суецкия канал.

в сгъстяващия се сумрак. Блещукането му, напомнящо на съзвездие, се превърна в пожар, когато спряхме на голямата Гар Сентрал.

Само че отново ни чакаше разочарование, защото всичко пред очите ни, освен облеклото и тълпите, беше европейско. Прозаичен тунел ни отведе до площад, пълен с файтони, таксиметрови автомобили и трамваи. Електрическите лампи, осветяващи високите сгради, внушаваха великолепие, а театърът, където напразно ме бяха молили да дам представление и в който по-късно влязох като зрител, сега бе преименуван на „Американски космограф“. До хотел „Шепърд“ стигнахме бързо по широки, добре направени улици, но безупречното обслужване в ресторанта, асансьорите и разните англо-американски луксове караха безсмъртното минало на загадъчния Изток да изглежда много далечно.

Следващият ден обаче, за радост, ни отведе в атмосферата на „Хиляда и една нощ“, сякаш Багдад на самия Харун ал-Рашид оживя отново в криволичещите улици и екзотичния силует на Кайро. По пътеводителя на „Бедекер“ тръгнахме на изток, после минахме покрай градините Езбекия и през пазара Муски в търсене на арабския квартал, докато не попаднахме в ръцете на креслив мъж, който въпреки по-нататъшното развитие на нещата несъмнено владееше майсторски своя занаят. Едва по-късно разбрах, че е трябвало да поискам лицензиран водач от хотела. Човекът – сравнително чист, с равен и особен